ເພງແຫ່ງໄວໜຸ່ມ

---ໃນໂອກາດວັນສ້າງຕັ້ງສາຍພົວພັນທາງການທູດ ລະຫວ່າງ ລາວ-ຈີນ ຄົບຮອບ 65 ປີ

ປີນີ້ແມ່ນປີຄົບຮອບ 65 ປີ ແຫ່ງການສ້າງຕັ້ງສາຍພົວພັນທາງການທູດລະຫວ່າງລາວ-ຈີນ. ໃນປີທີ່ພິເສດນີ້, ພວກເຮົາສຳຜັດໄດ້ເຖິງການສືບທອດ ແລະ ການເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວຂອງມິດຕະພາບລະຫວ່າງສອງປະເທດໃນກຸ່ມຄົນຮຸ່ນໃໝ່ ຜ່ານເລື່ອງລາວທີ່ສອງສາວງາມຊາວໜຸ່ມລາວ.

ເລີ່ມຕົ້ນຈາກຊື່ "ສົມປາຖະໜາ"

ໂດຍ: ນາງ ຈິນຕະນາ ເພັງສານຸວົງ, ນັກສຶກສາປະລິນຍາຕີ ປີ 2022, ສາຂາການເມືອງລະຫວ່າງປະເທດ, ຄະນະການພົວພັນລະຫວ່າງປະເທດ, ມະຫາວິທະຍາໄລປັກກິ່ງ

ຊື່ພາສາຈີນຂອງຂ້ອຍແມ່ນ "ຢູ່ອີ້". ເນື່ອງຈາກຂ້ອຍເກີດໃນມື້ຂຶ້ນ 1 ຄ່ຳ ເດືອນ 1 ຕາມປະຕິທິນຈັນທະຄະຕິ(ວັນປີໃໝ່ກຸດຈີນ), ທາງຄອບຄົວຂອງຂ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ຂໍໃຫ້ຜູ້ອາວຸໂສຊາວຈີນທີ່ນັບຖືເປັນຜູ້ຕັ້ງຊື່ນີ້ໃຫ້ ເພື່ອແທນຄຳອວຍພອນໃຫ້ສົມປາຖະໜາໃນທຸກປະການ. ນັບຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຮຽນພາສາຈີນມາ ຂ້ອຍກໍໄດ້ນຳໃຊ້ຊື່ນີ້ມາໂດຍຕະຫຼອດ. ເຖິງວ່າຂ້ອຍຈະບໍ່ມີເຊື້ອສາຍຈີນ, ແຕ່ແມ່ນຊື່ນີ້ເອງທີ່ເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນໃຫ້ພາສາ ແລະ ວັດທະນະທຳຈີນເຊື່ອມຊຶມເຂົ້າໃນການເຕີບໃຫຍ່ຂອງຂ້ອຍ, ຈີນກາຍເປັນສາຍໃຍຜູກພັນອັນພິເສດກັບປະເທດຈີນຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ.

ສຳລັບຂ້ອຍແລ້ວ, ການທີ່ໄດ້ມີໂອກາດມາສຶກສາຢູ່ປະເທດຈີນ ແລະ ໃນຮົ້ວມະຫາວິທະຍາໄລປັກກິ່ງແຫ່ງນີ້ ແມ່ນຄວາມພາກພູມໃຈ ແລະ ເປັນກຽດສູງສົ່ງ. ຂ້ອຍໄດ້ເລີ່ມຮຽນຮູ້ ແລະ ຜູກພັນກັບພາສາ ພ້ອມທັງວັດທະນະທຳຈີນ ມາຕັ້ງແຕ່ສະໄໝຮຽນປະຖົມ. ຈາກຈຸດເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຮຽນຍ້ອນຄວາມມັກ, ໃນເວລາຕໍ່ມາ ພາສາຈີນກໍໄດ້ປຽບເໝືອນ "ປ່ອງຢ້ຽມ" ບານໜຶ່ງ ທີ່ເປີດໂລກທັດໃຫ້ຂ້ອຍໄດ້ຮູ້ຈັກປະເທດຈີນໄວຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ເຫັນໂລກທີ່ກວ້າງໄກກວ່າເກົ່າ.

ໜຶ່ງໃນຄວາມຊົງຈຳທີ່ປະທັບໃຈທີ່ສຸດ ຕະຫຼອດໄລຍະການໃຊ້ຊີວິດຢູ່ຈີນ ຄືການໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມຈັດຕັ້ງ ແລະ ຂັບເຄື່ອນການສະແດງຂອງບູດວັດທະນະທຳລາວໃນງານເທດສະການວັດທະນະທຳສາກົນ ຂອງມະຫາວິທະຍາໄລປັກກິ່ງ ໃນປີສຸດທ້າຍຂອງການສຶກສານີ້. ງານເທດສະການວັດທະນະທຳສາກົນ ເປັນໜຶ່ງໃນກິດຈະກຳທີ່ຄຶກຄື້ນ ແລະ ເປັນເອກະລັກທີ່ສຸດຢ່າງໜຶ່ງຂອງມະຫາວິທະຍາໄລ. ສຳລັບຂ້ອຍແລ້ວ, ມັນບໍ່ພຽງແຕ່ກິດຈະກຳໜຶ່ງພາຍໃນຮົ້ວມະຫາວິທະຍາໄລເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ມັນແມ່ນໂອກາດອັນສຳຄັນ ທີ່ຈະໄດ້ແນະນຳບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງຕົນເອງຢ່າງຕັ້ງໃຈ.

ເພື່ອຈັດຕັ້ງບູດນີ້ຂຶ້ນມາ,ຂ້ອຍ ແລະ ໝູ່ເພື່ອນໄດ້ຮ່ວມກັນກຽມຂໍ້ມູນ, ອອກແບບເນື້ອໃນ, ປະສານງານລາຍລະອຽດຕ່າງໆ, ທັງຍັງໄດ້ປະສານງານເພື່ອຂໍການສະໜັບສະໜູນທາງດ້ານຜະລິດຕະພັນກາເຟ ແລະໝາກໄມ້ຈາກລາວມາຮ່ວມຈັດສະແດງ. ເມື່ອເຫັນເພື່ອນນັກສຶກສາຊາວຈີນ ແລະນັກສຶກສາຈາກຫຼາຍປະເທດ ມາຢຸດແວ່ຢູ່ໜ້າບູດ, ຮັບຟັງການແນະນຳກ່ຽວກັບປະເທດລາວ, ພ້ອມທັງຊີມລົດຊາດກາເຟ ແລະ ໝາກໄມ້ຈາກລາວ, ຂ້ອຍຮູ້ສຶກໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ຕົນເອງກຳລັງເບິ່ງໂລກຜ່ານມະຫາວິທະຍາໄລປັກກິ່ງ ແລະ ໄດ້ເບິ່ງໂລກຜ່ານປະເທດຈີນ. ມະຫາວິທະຍາໄລປັກກິ່ງ ແລະ ງານເທດສະການວັດທະນະທຳນີ້ ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍສຳຜັດໄດ້ເຖິງຄວາມກວ້າງໃຫຍ່ຂອງໂລກຜ່ານການແລກປ່ຽນ, ສ່ວນການປ່ຽນແປງຂອງການເຊື່ອມໂຍງ ທີ່ມາພ້ອມກັບເສັ້ນທາງລົດໄຟ ລາວ-ຈີນ ກໍໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມກວ້າງໃຫຍ່ນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ຢຸດຢູ່ພຽງແຕ່ຈິນຕະນາການ, ແຕ່ໄດ້ກາຍເປັນຄວາມຈິງທີ່ສຳຜັດໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ.

ປີນີ້ເປັນປີຄົບຮອບ 65 ປີ ແຫ່ງການສ້າງຕັ້ງສາຍພົວພັນທາງການທູດລະຫວ່າງ ລາວ-ຈີນ. ສຳລັບຊາວໜຸ່ມຮຸ່ນພວກເຮົາແລ້ວ, ສາຍພົວພັນນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ໄກຈາກຕົວເລີຍ ເພາະມັນໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນຜ່ານການຮຽນ, ການແລກປ່ຽນ ແລະ ການປ່ຽນແປງໃນຊີວິດປະຈຳວັນ. ໂດຍສະເພາະໃນຊຸມປີມໍ່ໆມານີ້, ດ້ວຍການຮ່ວມມືລາວ-ຈີນ ທີ່ໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນການເປີດນຳໃຊ້ເສັ້ນທາງລົດໄຟ ລາວ-ຈີນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄຳວ່າ "ການເຊື່ອມຕໍ່" ມີຄວາມໝາຍທີ່ຊັດເຈນຂຶ້ນ. ໃນອະດີດ, ປະເທດລາວມັກຈະຖືກເບິ່ງວ່າເປັນປະເທດທີ່ບໍ່ມີຊາຍແດນຕິດກັບທະເລ; ແຕ່ໃນມື້ນີ້, ການຫັນປ່ຽນເຂົ້າສູ່ປະເທດເຊື່ອມຕໍ່ກັບພາກພື້ນບໍ່ໄດ້ນຳມາພຽງແຕ່ຄວາມສະດວກສະບາຍໃນການເດີນທາງ ແຕ່ຍັງເຮັດໃຫ້ລາວໄດ້ເຊື່ອມຕໍ່ກັບໂລກພາຍນອກຢ່າງໃກ້ຊິດກວ່າເກົ່າ. ທັງດ້ານການສຶກສາ, ການທ່ອງທ່ຽວ, ການຄ້າ ແລະ ການແລກປ່ຽນລະຫວ່າງຊາດ ກໍໄດ້ມີໂອກາດໃໝ່ເກີດຂຶ້ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ເຮັດໃຫ້ຊາວໜຸ່ມນັບມື້ນັບມີໂອກາດໄດ້ເຫັນໂລກ ແລະ ເຊື່ອມຕໍ່ກັບໂລກໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນ.

ຫາກຈະເວົ້າວ່າ "ຊື່" ແມ່ນສາຍໃຍທີ່ຜູກພັນຂ້ອຍເຂົ້າກັບພາສາຈີນ, "ພາສາ" ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຊື່ອມໂຍງຄວາມຮູ້ຂອງຂ້ອຍທີ່ມີຕໍ່ປະເທດຈີນ, ດັ່ງນັ້ນ "ທາງລົດໄຟ" ກໍຄືສິ່ງທີ່ເຊື່ອມຕໍ່ໂອກາດໃນການພັດທະນາທີ່ກວ້າງໄກ ແລະ ການໄປມາຫາສູ່ກັນທີ່ໃກ້ຊິດຍິ່ງຂຶ້ນ. ເລີ່ມຕົ້ນຈາກຊື່ "ຢູ່ອີ້", ຂ້ອຍໄດ້ກ້າວເຂົ້າສູ່ໂລກພາສາຈີນ ແລະ ກ້າວໄປສູ່ໂລກທີ່ກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານ. ໃນອະນາຄົດ, ຂ້ອຍຫວັງວ່າຈະໄດ້ສືບຕໍ່ໃຊ້ຄວາມຮູ້ດ້ານພາສາ ແລະ ວິຊາສະເພາະທີ່ໄດ້ຮຽນມາ ເພື່ອເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນການສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ການແລກປ່ຽນລະຫວ່າງ ລາວ-ຈີນ ໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ.

ຢູ່ແຂວງໄຫນານ, ຂ້ອຍໄດ້ພົບກັບປະເທດລາວ

ໂດຍ: ເກົ່າງຕະວະ, ຄູສອນພາສາລາວ ທີ່ວິທະຍາໄລວິຊາຊີບພາສາຕ່າງປະເທດ ໄຫນານ

ທາງເລືອກທຳອິດຂອງຂ້ອຍທີ່ຈະມາປະເທດຈີນ ໂດຍສະເພາະແມ່ນແຂວງໄຫນານ, ແມ່ນມາຈາກຄວາມປາຖະໜາທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ງ່າຍດາຍ. ໃນຖານະທີ່ເປັນຄູສອນຈາກລາວ, ຂ້ອຍເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນສະພາບອາກາດເຂດຮ້ອນທີ່ອົບອຸ່ນ ແລະ ຊຸ່ມຊື່ນ, ຂ້ອຍມີຄວາມມັກທຳມະຊາດ, ແສງແດດທີ່ອົບອຸ່ນ, ລົມທະເລທີ່ເຢັນໆແບບທຳມະຊາດ. ເມື່ອຍົນລົງຈອດທີ່ແຂວງໄຫນານຄວາມອົບອຸ່ນ ແລະ ອາກາດຊຸ່ມຊື່ນ ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າເໝືອນໄດ້ "ກັບເມືອເຮືອນ", ຢູ່ທີ່ນີ້ອົບອຸ່ນຕະຫຼອດປີ ແລະ ຕົ້ນໝາກພ້າວທີ່ສັ່ນໄຫວແມ່ນຄ້າຍຄືກັບສະພາບອາກາດຂອງບ້ານເກີດຂອງຂ້ອຍຈົນຂ້ອຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງການ "ໄລຍະເວລາການປັບຕົວ".

ຂ້ອຍຮັກທະເລມາໂດຍຕະຫຼອດ, ມັນບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນທິວທັດທີ່ສວຍງາມເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງເປັນພະລັງທີ່ສາມາດຜ່ອນຄາຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຮົາສະຫງົບຈິດໃຈລົງໄດ້, ຂ້ອຍຍັງຈື່ໄດ້ຄັ້ງທຳອິດທີ່ຂ້ອຍຢືນຢູ່ແຄມຝັ່ງທະເລຂອງແຂວງໄຫນານ ເບິ່ງຄື້ນທີ່ຊັດເຂົ້າມາ. ໃນເວລານັ້ນ, ສຽງທີ່ຊັດເຈນໃນໃຈຂອງຂ້ອຍເວົ້າວ່າ: "ນີ້ແມ່ນບ່ອນທີ່ຂ້ອຍຢາກອາໄສຢູ່" ບາງທີມັນອາດຈະເປັນຄວາມຮູ້ສຶກແບບນີ້ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍເລືອກທີ່ຈະມາທີ່ນີ້ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດໃໝ່ທີ່ນີ້.

ແນ່ນອນ, ຈົນກວ່າຂ້ອຍເລີ່ມດຳລົງຊີວິດ ແລະ ເຮັດວຽກຢູ່ແຂວງໄຫນານ ຂ້ອຍຈຶ່ງຮູ້ວ່າສະເໜ່ຂອງມັນໄປໄກກວ່າ ບໍ່ພຽງແຕ່ສະພາບອາກາດ ແລະທິວທັດ. ເມື່ອຂ້ອຍມາຮອດໂຮງຮຽນຄັ້ງທຳອິດທຸກຢ່າງແມ່ນທັງໃໝ່ ແລະ ບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍ, ແຕ່ຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງເພື່ອນຮ່ວມງານ ແລະ ຄວາມຈິງໃຈຂອງນັກສຶກສາໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມກັງວົນຂອງຂ້ອຍຫາຍໄປຢ່າງໄວວາ.

ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍປະທັບໃຈທີ່ສຸດ ໃນການພົວພັນຂອງຂ້ອຍກັບເພື່ອນຮ່ວມງານ ແລະ ນັກຮຽນຈີນຂອງຂ້ອຍ ແມ່ນການກະທຳທີ່ມີຄວາມເມດຕາທີ່ອ່ອນໂຍນ, ຈິງໃຈ. ຂ້ອຍຈື່ໄດ້ວ່າຄັ້ງໜຶ່ງ, ເມື່ອຮູ້ສຶກທໍ້ຖອຍໃຈຍ້ອນຄິດຮອດບ້ານ, ເພື່ອນຮ່ວມງານຄົນໜຶ່ງໄດ້ພາຂ້ອຍໄປກິນເຂົ້າ ແລະ ປອບໃຈຂ້ອຍ, ນັກຮຽນຍັງເວົ້າກັບຂ້ອຍເປັນພາສາລາວ, ເຊິ່ງພວກເຂົາຫາຮຽນຮູ້ມາວ່າ: "ອາຈານ, ສູ້ໆ, ອົດທົນເດີ້!" ຄຳເຫຼົ່ານີ້ ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຮູ້ສຶກອົບອຸ່ນ ເມື່ອຢູ່ໃນຕ່າງແດນ. ເວລາຜ່ານໄປ, ຂ້ອຍເລີ່ມຮັກການດຳລົງຊີວິດຢູ່ທີ່ນີ້: ແສງແດດສ່ອງຜ່ານປ່ອງຢ້ຽມໃນຕອນເຊົ້າ, ລົມທະເລເຢັນໆໃນຕອນແລງ, ແລະ ບັນຍາກາດທີ່ລຽບງ່າຍຂອງຊີວິດປະຈຳວັນຕາມຖະໜົນຫົນທາງ ແລະ ຕາມຮ່ອມຕ່າງໆ. ຈັງຫວະຂອງການດຳລົງຊີວິດໃນແຂວງໄຫນານມີຄວາມສົມດຸນທີ່ໜ້າເຊື່ອຖື, ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍສາມາດຊ້າລົງ, ມ່ວນຊື່ນກັບຊີວິດ, ແລະ ສຸມໃສ່ການສອນຫຼາຍຂຶ້ນ.

ໃນຖານະທີ່ເປັນຄູສອນ, ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງຂ້ອຍແມ່ນມາຈາກການເຕີບໃຫຍ່ຂອງນັກຮຽນໃນຫ້ອງຮຽນ, ຂ້ອຍສອນພາສາລາວ ແລະ ແບ່ງປັນວັດທະນະທຳເລື່ອງລາວຂອງປະເທດລາວ; ນອກຫ້ອງຮຽນ, ຂ້ອຍຍັງຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບວັດທະນະທຳ ແລະ ວິຖີຊີວິດຂອງຈີນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ເມື່ອຂ້ອຍເຫັນນັກຮຽນຂອງຂ້ອຍສາມາດສື່ສານພາສາລາວໄດ້ຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ, ແລະ ເລີ່ມເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງຕັ້ງໜ້າຕໍ່ການເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງລາວ ແລະ ຈີນ ຍ້ອນພາສານີ້ ຂ້ອຍຮູ້ສຶກພໍໃຈຫຼາຍ ຂ້ອຍຮູ້ວ່າວຽກງານຂອງຂ້ອຍບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນການສອນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງເປັນການສ້າງຂົວເຊື່ອມຕໍ່ວັດທະນະທຳເຊື່ອມຕໍ່ຫົວໃຈຂອງໄວໜຸ່ມຂອງສອງປະເທດ.

ຕໍ່ມາ, ຂ້ອຍທັງຮຽນທັງເຮັດວຽກເພື່ອສືບຕໍ່ພັດທະນາຕົນເອງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຂ້ອຍກ່ຽວກັບປະເທດຈີນກໍເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ. ເກາະດອນໄຫນານ, ໃນເບື້ອງຕົ້ນເປັນພຽງ "ບ່ອນເຮັດວຽກ", ຕໍ່ມາແຫ່ງນີ້ ຄ່ອຍໆກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງທີ່ຂາດບໍ່ໄດ້ໃນຊີວິດຂອງຂ້ອຍ.

ໂດຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຕົວເລີຍ, ຂ້ອຍໄດ້ມີຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ເລິກເຊິ່ງ ແລະ ຜູກພັນທີ່ນີ້ເໝືອນບ້ານເກີດຂອງຂ້ອຍກໍວ່າໄດ້. ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ເຮືອນບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນບ່ອນທີ່ເຈົ້າເກີດມາເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງເປັນບ່ອນທີ່ເຈົ້າຮູ້ສຶກສະຫງົບສຸກ, ອົບອຸ່ນອີກດ້ວຍ. ສຳລັບຂ້ອຍ, ໄຫນານກຳລັງຄ່ອຍໆກາຍເປັນ "ບ້ານເກີດທີສອງ" ແລ້ວ. ມັນບໍ່ພຽງແຕ່ຕອບສະໜອງຄວາມຄາດຫວັງຂອງຂ້ອຍສຳລັບສະພາບແວດລ້ອມການດຳລົງຊີວິດຂອງຂ້ອຍເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງເປັນບ່ອນຊ່ວຍໃຫ້ຂ້ອຍຍຶດໝັ້ນທາງດ້ານອາລົມອີກດ້ວຍ.

ເມື່ອຫວນຄິດເຖິງການເດີນທາງໄລຍະນີ້, ຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນມາທີ່ນີ້ ເພາະຂ້ອຍຮັກສະພາບອາກາດ ແລະ ທະເລຈົນເຖິງການໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ທີ່ນີ້ຢ່າງແທ້ຈິງ, ທາງເລືອກຂອງຂ້ອຍກໍນັບມື້ນັບໜັກແໜ້ນຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ດ້ວຍມິດຕະພາບທີ່ເລິກເຊິ່ງລະຫວ່າງ ລາວ-ຈີນ, ຂ້ອຍຫວັງວ່າຈະສືບຕໍ່ຢູ່ທີ່ນີ້, ໂດຍໃຊ້ການສິດສອນ, ການແລກປ່ຽນເພື່ອເຊື່ອມໂຍງຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ອະນາຄົດຂອງລາວ ແລະ ຈີນ. ທະເລແຫ່ງນີ້ ລົມແຫ່ງນີ້, ຄົນເຫຼົ່ານີ້ ແມ່ນຂອງຂວັນທີ່ລ້ຳຄ່າທີ່ສຸດໃນຊີວິດຂອງຂ້ອຍ.

(ສະໜອງຂໍ້ມູນໂດຍ: ວາລະສານ ຈຳປາ ທີ່ຂຶ້ນກັບ ສູນການສື່ສານສາກົນພາກພື້ນອາຊີໃຕ້-ອາຊີຕາເວັນອອກສ່ຽງໃຕ້ ແຂວງຢຸນນານ)